Írta: Kocsándly Kuti Margit
2014. május 21. szerda, 17:46 - Módosítás: 2014. május 21. szerda, 18:05

Sötét konyhájában Rèzi (Terèzia) egyedül van. Elôtte a vacsorája, lassan emeli szájához a kanalat, el-elmerengve. Rézit hivtàk Rézikének is. De ez régen volt. Akkor, amikor a Ráró ès a Gebe poroszkálva hûzta a kocsit, amivel Rézike szüleivel, testvéreivel jàrta a hatalmas ország útjait, falurôl falura. Elérve kis falukat, apja màr ment is, kiabálva « lábast foltozni », anyja már cserélte a fakanalakat, kis teknőket. A gyerekek boldogan ugráltak le a kocsiról, be a faluszéli patakba, csilingelő kacagásuk messze hallatszott.

Este, a tűz mellett fortyogott a vacsora, Pàpé lassan pöfékelve mesélt, Náni, mint minden este, kártyái fölé hajolva, a jövőt kereste. Anyjuk csendesen dúdolgatott, apjuk a Rárót ès a Gebét látta el. Rézike és testvérei szomjasan hallgatták Pápét. Pápé mesélt a cigányok hajdani életéről, vándorlàsukról, szeretettrôl, szokásokról. Ûgye tudjàk, hogy nálunk a legfontosabbak a gyerekek és idős szülők? Soha egy cigànygyerek nem feküdt le éhen, Istennek hàla.

A gyerekek, elálmosodva a tűz melegétől, a mezőről áramló tavaszi virágillattól, angyalokkal álmodva, szeretettel körülvéve, elaludtak.

Rézi előtt férje ès gyermekei jelentek meg. Nehéz, de szép életük volt. Öt gyermeküket, màr kis országban, de kőházban nevelték fel. Cigányoknál nagy szó, kőhàzban élni. Elhagyni az évszázados hagyományt. Rézi nehezen szokta meg, talán sohasem végleg.

Pápé màr máshol pipázik, Náné angyaloknak veti a kártyát, a szülők is rég az égi utat járják, Ráróval, Gebével. Életük végéig Rézinél voltak, a család együtt élt, ahogy ez màr szokàs a cigànyoknál. Az összetartás, hiszen bárhol is élünk, idegenek voltunk, vagyunk, s talàn nem leszünk.

Ezért volt életfenntató az összetartozásunk, a családszeretetünk, nyelvünk, bàrmilyen nehéz helyzetben is. Megmaradásunk lényege : az összetartàs !

Rézi gyerekei kirepültek, alig-alig jönnek. Más vallást választottak, az anyjukat akkor szeretik, amikor nekik megfelel. Ha Pàpé ezt látná !!! Az unokàkat is ritkàn látni, pedig sokan vannak.

Rézi ül a hokkedlin, és sir a sötétben.

Miért ? - kérdi – miért hagytak el, miért nem jön egyik-màsik, hacsak pàr percre is. Hogy miért ? Tudjuk-e rà a vàlaszt ? Talàn igen. Reméljük.

Ha nem, akkor könnyen veszhet el kultúránk, hagyományunk, családszeretetünk, összetartozásunk.

(Illusztráció: F. Tóth Zsuzsa grafikája)